

НАРИСУВАЙ БЪДЕЩЕТО

ЛУИЗ ХЕЙ
ЛИН ЛОБЪР

По сценария на Рон Мараско и Браян Шъф

С Е Р И Я • А Н И М А Ц И Я •

*Нарисуй
будущее*

ЛУИЗ ХЕЙ, авторът на световния бестселър *Излекувай живота си*, е метафизичен лектор и учител, с над 50 милиона продадени книги по целия свят. В продължение на повече от 25 години Луиз помага на хората по света да откриват и използват пълния потенциал на собствените си творчески сили, в името на личното израстване и самолечение. Луиз е създател и председател на „Хей Хауз“ – издателска къща за книги, компактдискове, DVD и други продукти, допринасящи за изцелението на планетата. Уебсайт: www.LouiseHay.com

ЛИН ЛОБЪР е писател, учител и литературен сътрудник. Издала е три собствени книги, както и много в съавторство с други писатели. Специализира в областта на художествената литература, личните разкази и самоусвършенстването. Нейни есета са публикувани в „Ню Йорк Таймс“. Адаптира аудиокниги на автори като Джон Ългайк, Оливър Сакс, Опра Уинфри и Гор Вудал. Уебсайт: www.lynnlauber.com

Луле, единадесетгодишната дъщеря на мексикански емигранти, живее с дядо си и баба си в занемарен апартамент в Сан Франциско. Любовта в сърцето ѝ, възпитано да посреща непосилните изпитания на живота с вяра и положителна нагласа към настоящето и бъдещето, е вълшебният ключ, с който успява да отключи вратите на съдбата, да намери нови приятели, да внесе светлина в душата на прочутия художник Джонатан Пејдж, загубил зрението си в резултат на дегенеративно заболяване.

Малкото момиче владее хватки, с които може да извие китките на всеки нагъл крадец, успява с упование и вяра да се съпротивлява на тежката болест, от която страда, и намира сили да превърне петнадесетия си рожден ден – най-големия празник в живота на всяка мексиканска девойка – в нова отправна точка към света.

В най-трудни моменти Луле намира сили в себе си да вярва, че всеки сам създава бъдещето си, че я чака само добро и че... тя е кралицата на бала. И ни дава сили да следваме мечтите си.

ЛУИЗ ХЕЙ ЛИН ЛОБЪР

Превод от английски
Ирина Манушева

С Е Р И Я . А Н И

Н А М А Г И Я .

Нарисувай бъдещето

По сценария на
Рон Мараско и Браян Шъф

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Louise L. Hay and Lynn Lauber
PAINTING THE FUTURE

Copyright © 2012 by Louise L. Hay
Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA
Tune into Hay House broadcasting at www.hayhouse.com.

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014
© Ирина Манушева, превод, 2014
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978-954-474-666-7

Глава първа

*Това е една история за любов и надежда...
и за това, как двама непознати се спасяват един друг,
може би в последния миг.*

Беше поредната прежуряща юлска сутрин в „Мишън Дистрикт“ – квартал в Сан Франциско, където всичко зелено и красиво сякаш беше изчезнало. Нямаше ги вече сладките кестени и ментовите върби от миналото, а някогашните морави бяха залети с асфалт.

Лупе, която караше ролери в двора на жилищния блок, изглеждаше изключение. В нея имаше нещо свежо и ново. Единадесетгодишна, тя имаше дългурести крака и ръце и дълга черна коса, вързана на конска опашка.

Когато светлината падаше по определен начин, в нея прозираше някаква вечна красота, непривична за възрастта ѝ, приличаше на светица от италианска фреска. Но когато се усмихнеше, на лицето ѝ се изписваше палаво изражение и тя отново се превръщаше в момиченце.

Докато правеше кръгчета по извитата алея за коли, тя тихичко си пееше: „Любовта ме кара да се чувствам добре. Тя е израз на радостта в мен“.

Поспря се да се полюбува на старомодната роза, убита около телената ограда и цъфнала в цвят на кайсия.

Вдигна очи към апартамента на втория етаж, където като по магия се появи лицето на стара жена, кафяво като фъстък и набраздено от дълбоки бръчки.

— Бабо, виж!

— *Sí, sí. ¡Muy bonita!** Внимавай да не се убодеш — извика старицата, но думите ѝ се изгубиха в звуците на салсата, които се разнасяха отвътре.

Лупе бездруго нямаше да я послуша, цялото ѝ внимание беше погълнато от красотата.

Това не притесняваше Хуана Салдана — точно на това беше учила внучката си. Така всички те бяха оцелели.

Бабата се прибра в апартамента си на втория етаж, пълен с кашони от преместването и звуци от непрекъснато блъскане с чук. Апартаментът беше занемарен, със стари електроуреди и износени килими. В днев-

* Да, да, миличка. (исп.) — Бел. прев.

ната влезе възрастен мъж с голяма саксия в ръце, остави я в стаята и отново излезе.

Към ударите на чука се присъедини нов звук – бръмчене от съседния апартамент 206.

Един дрезгав мъжки глас се провикна през шумотевицата: „Чух де, чух!“ и натисна домофона.

Вратата се отвори и се показва издълженото, разярено лице на петдесетинагодишен мъж – Джонатан Пейдж. С чупливата си прошарена коса той изглеждаше едновременно изискан и смачкан – като принц, сполетян от тежки времена. Лицето му беше слабо, с високи скули и пълни устни. Носеше скъпа ленена риза, изцапана с доматен сос, и очила с телени рамки и тъмни стъкла. В дясната си ръка стискаше пачка долари.

Той погледна през прозореца.

– Влезе ли? – извика той.

Домофонът продължи да звъни.

– Вече те пуснах, за бога!

Той се върна ядосано при домофона и отново го натисна.

– Ей! – чу се гласът на куриера. – Нося пратка за...

Джонатан го прекъсна, беше необяснимо разгневен. Напоследък всичко го вбесяваше. По-рано същата седмица беше избухнал пред служителя, отчитащ електромерите, пред разносвача на китайска храна и пред човека, който го подстригваше веднъж месечно. Защо ли? Защото мразеше факта, че трябва да живее в този претъпкан апартамент и да зависи от други хора.

— Ей, ти. Пак ще натисна. Като чуеш бръмченето, отвори вратата — големия метален правоъгълник пред лицето ти.

Той изруга и натисна пак копчето на домофона. Куриерът най-после отвори вратата и влезе.

Луне спря и застана в средата на двора, загледана с интерес в лицето на Джонатан, което ту се показваше на прозореца, ту се скриваше.

Упоритото блъскане от съседния апартамент стана още по-силно.

— Ще спрете ли с тази гандания? — изкрещя Джонатан, като изпусна част от парите си на земята. — По дяволите! — Той коленичи на четири крака и започна да опипва пода.

Куриерът стигна до горната площадка и завари Пейдж да опипва пода.

— Нося пратка за мистър Пейдж.

— Знам си името, много благодаря — отвърна той и продължи да лази наоколо, докато намери и последния долар. После се изправи с усилие и подаде парите на куриера. — Ето, точно са.

Отдолу се чу стържене от ролери. Луне беше влязла във входа и стоеше там, вдигнала глава нагоре.

— В сградата не се карат ролери! — извика Пейдж. — Защо не излезеш на улицата? По-опасно е.

Куриерът взе парите и го последва в апартамента. Там най-после видя лицето на Пейдж.

— Ей..., по дяволите, човече, не съм разбрал, че си спял.

Джонатан се навъси и се извърна.

— Остави пакета на масата и вземи другия. Готов е за изпращане. И внимателно.

— Аха. Знам си работата.

— „Аха“ не е дума — каза назидателно Пейдж и се отдалечи.

— Да, но „кретен“ е — измърмори куриерът на излизане.

Той слезе ядосано по стълбите. На входа срещна Лупе и я погледна с израз на отчаяние и съчувствие.

— Леле, какво чудовище.

— Просто е объркан.

— Познаваш ли го?

— Не — отвърна тя, като се поколеба. — Не още.

Лупе живееше с баба си и дядо си, но често мислеше за родителите си, които се бяха върнали в Мексико. През последната година и двамата бяха изгубили работата си в Съединените щати: баща ѝ в строителството, а майка ѝ като домакиня в хоспис. Тъй като нямаха документи, не можеха да получават обезщетения за безработни, а колкото и да се мъчеха, не успяха да си намерят друга работа.

Лупе гледаше как се прибират всяка вечер, как избягват погледа ѝ и разговарят с приглушени, тревожни

гласове. Забелязваше как брояха изтърканите долари, прибрани на дъното на чекмеджето. Виждаше как веселото лице на баща ѝ става все по-изпитано и сбръчкано, как майка ѝ всяка вечер изнамира нови начини за готвене на ориз и фасул.

През последните месеци, когато удариха дъното, семейството трябваше да вземе трудното решение кой да замине и кой да остане в Америка. В крайна сметка решиха Лупе да остане при баба си и дядо си, а родителите ѝ да се върнат. Лупе със свито сърце си спомняше кошмарния разговор, когато майка ѝ я повика в дневната с особения си, официален глас.

— Двамата с татко се връщаме. Така трябва да бъде засега.

Лупе се разплака и майка ѝ я прегърна.

— Това не е завинаги, *mi amor* — каза тя, преглъщайки с мъка собствените си сълзи. — За добро е, нали разбираш?

Фактът, че преместването се налагаше по финансови съображения, не го правеше по-леко.

Лупе сваше ѝ баща ѝ, който седеше до нея, докато си учеше уроците по история, и ѝ помагаше по математика, лупе сваше ѝ смехът на майка ѝ сутрин и усмивката ѝ, която разведряваше деня.

Лупе сваше ѝ дори Ахочианан, мексиканското селце, в което беше родена — тучно, красиво и безкрайно бедно. Докато живееше с родителите си, почти не се сещаше за селото си, но сега, когато бяха толкова далеч,

мечтаеше за цветовете на бугенвилцията, за близката лагуна, за топлото чувство, което я обземаше, когато съседите се събираха в задните си дворове след вечеря, за да се поразхладят след зноиния ден. Помнеше най-добрата си приятелка, Мария, която идваше и заедно играеха в прашния двор. Лупе винаги беше учителката или медицинската сестра, а Мария – ученичката или пациентката. И двете планираха, когато пораснат, да имат професии, за разлика от майките си. Мечтаеха да учат в колеж, да имат собствени велосипеди и да могат да ходят сами до магазина, за да купят каквото си пожелаят.

Лупе копнееше поне да види родителите и приятелите си, но баба ѝ обясни, че е невъзможно. Нямаха пари за такива луксове. А и какво щяха да правят, ако не пуснеха Лупе да влезе отново в страната?

Баба ѝ каза също, че сърцето на дядо нямаше да понесе още много промени и нещастия. Беше излишно да ѝ го напомня.

Лупе обичаше дядо си – с измъченото лице, замъглените очи и походка като на охлюв. Раул Салдана някога бил жизнен и силен, мъж, строил къщи и сечал дървета. Лупе не си спомняше това време – преди емфиземът и сърдечното заболяване да му отнемат силата – но из апартамента имаше пръснати снимки, които го доказваха. На тях се виждаше и баба ѝ в друго превъплъщение – тъмноока красавица с камелии в косите. Позираха в причудливи дрехи – дядо ѝ с широкопола шап-

ка и бродирана риза, а баба ѝ в разкроена рокля с набори и волани. Изглеждаха най-жизнените хора на света, сякаш винаги щяха да останат млади. За Луне тези хора живееха рамо до рамо със старците, в които се бяха превърнали баба ѝ и дядо ѝ. Понякога нощем почти ги виждаше, сякаш пришити към уморените си двойници, под синкавата светлина на телевизора.